

”Tillykke. Du er den heldige vinder af et gratis startnummer til Bianchi-Melfar24”

Af Helle Stougård

Nytårsaften 2013 var 57 årige Bent Skogemann fra Middelfart pinlig ædru og klar til at fejre nytår med familien. Han surfede lidt på Facebook, ønskede vennerne godt nytår og faldt over en statusopdatering fra Bianchi-Melfar24. ”Deltag i konkurrencen om et gratis startnummer til næste års udgave af løbet”, opfordrede de til. Uden at tænke nærmere over sagen, gjorde han det. Kort før midnat tikkede en besked ind til Bent. Han var udtrukket som den heldige vinder. ”Så har jeg sku prøvet det med!”, tænkte Bent. En stund lod han euforien bundfælde sig og statusopdaterede så: ”Er allerede gået i skarp træning med hele 1 km på hometraineren 1.1.2014 starter den ”benhårde” træning.”

Motionscyklingen kom ind i Bents liv omkring år 2000, på opfordring af kollegaen Ole, som cyklede i Baghjulet og det syntes han også, Bent skulle begynde at gøre. Bent trængte nemlig til motion. Godt nok fik Bent sin første racercykel allerede som 30 årig. Men han var aldrig blevet helt tosset, med det cykling der. I stedet løb han lidt til husbehov og spillede badminton. Nu begyndte han at cykle og i den lyse tid fulgtes han og kollegaen 3 gange om ugen, på den 30 kilometer lange tur fra Middelfart til Bogense, hvor Bent var ansat som overassistent ved politiet. Bent blev glad for at cykle og formen blev efterhånden bedre. På en god sæson kunne han holde en gennemsnitshastighed på 25 km/t. Det holdt hårdt, at holde trit med kollegaen, men stædigheden bar ham frem, der hvor formen sagde stop. Selvfølgelig meldte han sig også

Kruså-Skagen 2003 - fanget med en smøg i munden.

ind i Baghjulet. Her deltog han i klubbens 400 km lange cykelevent ”Kruså-Skagen” både 2001 og 2003. Han gennemførte, men var under begge ture udsat for cykelkammeraternes godmodige drilleri. For Bent hostede. Hostede og hostede, så alle sagde, at man altid kunne høre, hvor i feltet Bent lå. For Bent var ryger. Siden han var 12 år havde han røget fast og op til 2003, var han oppe på 15-20 cigaretter dagligt. Hvor klubkammeraterne havde bananer i baglommen, så havde Bent ”Rød Look” og han nåede snildt et par hiv under en punktering. ”Hold dog op med det der”, lød det gode råd fra alle sider, men Bent var fanget i nikotinens jernhårde greb. ”Jeg røg ikke en cigaret”, fortæller Bent. ”Jeg hostede én! Og når jeg havde hostet mig igennem én, tændte jeg en ny. En gang imellem stod jeg op om natten for at ryge. I dag ved jeg, at alle de skub jeg fik under turen til Skagen i 2003, skulle til, fordi jeg allerede var syg.”

En skæbnesvanger cykelulykke

En skæbnesvanger morgen i august 2003, var Bent på vej til job på cykel. Denne morgen kørte han alene, for kollegaen var cyklet i forvejen. Ved foden af Båring Bakke blev Bent ramt af en bil bagfra. Bent blev slynget ind i rabatten, hvor han landede hårdt på ryggen. Det første han gjorde, var at rulle rundt på maven, gribe cigaretpakken i rygsækken og tænde en smøg. Dernæst registrerede han, at hans fod ikke fulgte med. Så så han sit åbne skinnebendsbrud – knoglen stak ud gennem den langbenede cykelbuks. Herefter ringede han til sin kone Helle og sagde, at det her var alvorligt. Kort tid efter nåede lægen frem. ”Vi skal lige have den knogle stukket ind, hvor den hører hjemme”, sagde lægen og

gav Bent et ordenligt skud morfin. Herefter husker han ikke mere.

Der på fulgte 4 måneder med benet i et "elizarov stativ" med 18 såkaldte "pins" ind i skinnebensknoen. Bent blev bundet til sofaen i et halvt år, mens hans komplicerede benbrud alt for langsomt helede op. Han tog 1245 smertestillende piller og 300 pencillin piller de første 3 måneder.

"Så ligger man der og har ikke andet at lave, end at glo TV og ryge cigaretter", fortæller Bent. I den periode steg hans forbrug fra 20 cigaretter dagligt, til nogle gange op til 60 og det blev fatalt for den lungesygdom, han ikke vidste, var på vej.

"Du har jo KOL!"

En dag (et lille års tid efter ulykken) var Bent og familien en tur i Legoland og den dag fik Bent det rigtig dårligt. Han fik, hvad han bedst kan beskrive som "et astmaanfald", selvom han ikke lider af astma. Han hev efter vejret - kunne egentlig nok trække vejret ind, men det føltes som om, han ikke kunne ånde ud. Det var rigtig slemt. Bent kunne gå ganske få skridt, så måtte han holde pause – han troede han skulle dø.

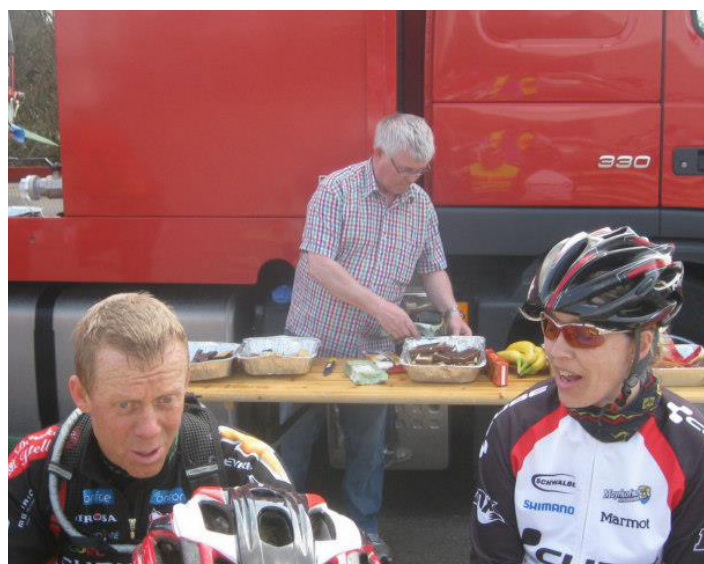
Derhjemme havde Helle en Bricanyl inhalator, som hun brugte før hun skulle ud og spille en fodboldkamp. Den havde han sniflet lidt af i al hemmelighed, når det kneb med at få luft. Han måtte have noget Bricanyl nu! Mens Bent langsomt bevægede sig ud af Legoland, ringede Helle hjem til sin mor, som arrangerede en akuttid hos vagtlægen. Bent satte sig bag rettet og styrede med 120 kilometer i timen og gasblå i ansigtet, kone og datter hjem til Middelfart, hvor vagtlægen kort efter slår fast: *"Du har jo KOL!"*. *"Har jeg det?"*, tænkte Bent. Han gik fra vagtlægen med recept på prednisolon og pencillin og besked om at søge egen læge på mandag.

Nu fulgte et uendeligt antal forsøg på at holde op med at ryge. Det var næsten umuligt. Vendepunktet kom den dag, Bent besøgte sin læge, som uden at se op og med blikket rettet mod Bents journal, spurgte: *"Hvor slemt skal det være, for at du holder op?"*. *"Det var min dødsdom. Da vidste jeg, at jeg havde røget min sidste cigaret"*, fortæller Bent. Bent lagde helt og aldeles tobakken på hylden.

KOL står for Kronisk Obstruktiv Lungesygdom, og er en sygdom, der rammer mange danskere og især storrygere er i risikogruppen. Her et lille års tid efter ulykken, var Bent så småt på benene igen og var begyndte at arbejde. Men cykelturene til Bogense var blevet rigtig meget sværere. Ubemærket måtte han af cyklen flere gange, fordi han troede hans bremseklodser hang

Passiviseret i et halvt år - så er der ikke andet at lave, end at ryge.

Bent som depotchef ved en træningstur. Nu får han selv chancen for, at prøve 24-timers ruterne af.

på. *"I dag ved jeg, at det skyldtes, at mine muskler ikke fik ilt".*

Bent fik taget en lungefuntionstest. Han skulle puste 3 gange i apparatet. Første gang pustede han ikke engang halvt op til det punkt, han skulle nå. 2. gang heller ikke. 3. pust opgav han at gennemføre. Apparatet spytetede et resultat ud, der sagde, at Bents lunger havde en alder svarende til 93 år. Han var 48! Sygeplejersken kasserede straks resultat, som en teknisk fejl, krøllede sedlen sammen og lavede testen forfra. Samme resultat. Et par uger senere sagde lungefuntionstesten "over 100 år".

Og Bent var fløv!

Holdt op med at arbejde

Som sygdommen skred frem, blev det sværere og sværere for Bent at passe sit job som overassistent ved politiet. Han gik ned på 4 timer dagligt, blev fritaget for telefonkontakt til borgerne (*"Jeg stønnede jo i telefonen, så de gamle damer blev helt bange..."*). Han var våd af sved, ved udførelsen af almindeligt kontorarbejde, så udmattende var det for ham. Bare det at stå op om morgenen og gøre sig klar til en arbejdsdag, var så strabadserende, at man mere end én gang vendte bilen om på halvvejen og kørte hjem og meldte sig syg. Arbejdsplads og kollegaer var utrolig hensynsfulde og hjælpsomme. Men i 2006 kom dagen, hvor de syntes, han skulle blive hjemme. For Bent var det på en gang en lettelse og en sorg. I en alder af 49 år gik han på pension.

Bent kan cykle.

Han kan stadigvæk cykle. Han cykler alene. At følge med kammeraterne i Baghjulet kan han ikke mere. Stædig som han er, ærgrer det ham gul og grøn, at blive overhalet af gamle damer på bedstemorcykler. Men motion er alfa og omega for KOL patienter. Det ødelagte lungevæv bliver aldrig raskt igen, men uden motion bliver sygdommen hurtigt værre og værre, næsten dag for dag. Men det er svært. Den mindste lille vinterforkølelse og han må starte helt forfra. Og nu står Bent så her, og har vundet et startnummer til Bianchi-Melfar 24. Efter at have læst ovenstående forstår man pludselig, hvorfor den udfordring næsten er et uoverstigeligt bjerg. Det havde været nemt, at forære billetten væk. Men nej – han vil stille op!

At have et mål er nemlig en stor motivation. Det er målet, der får ham ned i motionscentret (hvor han selv har omdøbt løbebåndet til "gå-bånd"), ind på den nye hometrainer med avancerede Alpe d'Huez udfordringer (*"Jeg er kommet 5 kilometer op ad bjerget ... det tog en evighed"*) og ud på cyklen, hvor turene på gode dage har en gennemsnitshastighed på mellem 16 og 21 km/t. *"Det værste er, når min Garmin går på standby, fordi den tror jeg holder pause. DET er sgu psykisk hårdt"*.

Det er godt, at have et mål

Bent har sat sig det mål, at køre 150 kilometer på de 24 timer. Båring Bakke er hans største skræk. *"Den kan ødelægge det hele – måske bliver han nødt til at trække op?"*, siger han, som dog sætter sin lid til sin nye compact gearing.

Derfor: Når I møder Bent Skogemann fra "Team KOL" ude på ruten, så giv ham en ekstra thumbs-up. Det her er historien om en fightervilje, der slå alt. Pøj pøj til den heldige nytårsvinder og god vind med træningen, Bent. Vi ses til Bianchi-Melfar 24 den 7.-8. juni.

